

mark, men det kan vi komme tilbage til en anden dag, afsnittet om åbenhed, indledningsafsnittet og indførelsen af forsigtighedsprincippet i miljøafsnittet.

Der var fire afgørende punkter tilbage. Jeg har talt om Edinburgh, og så var der miljøgarantien. Vi gik efter en miljøgaranti som den, vi blev lovet af hr. Uffe Ellemann-Jensen, da han var udenrigsminister, hverken mere eller mindre.

Det er også meget. Det har vist sig, at det er så svært, at selv om det står i den socialdemokratiske årsmødeudtalelse, kan man ikke få regeringen til at skrive det ind i det danske udspil. Det forstår vi ikke. Vi synes ikke, vi forlangte det umulige. I hvert fald er der flere fremtrædende partier, der har gjort det til deres egen politik. Den skulle også udstrækkes til dele af landbrugsområdet.

Tredje afsnit var udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Vi har ikke på forhånd afvist en model med flertal minus en og to. Men det betyder modsat, at det skal stå stjerneklart, at der er tale om en model, hvor man holder sig uden for, og det kan give en øget fleksibilitet i EU. Hvorfor er det egentlig ikke regeringens synspunkt?

For det fjerde: reglerne om dobbelt flertal, som vi simpelt hen ikke er enige i og derfor ønskede væk fra udspillet.

I dag er vi måske lidt mere ene herinde, end vi har været et stykke tid, men vi er ret sikre på, at der er mange, der forstår og værdsætter, at vi har taget den stilling, som vi har på grund af det med forbeholdene. Det er ikke sniksnak. Det har noget med Europapolitikken at gøre, og det har noget med troværdigheden i dansk politik at gøre.

Vi har sådan set tænkt os at kæmpe videre for at vinde denne politiske kamp i de kommende måneder og år. Det handler om at beholde forbeholdene, også efter regeringskonferencen, og det synes jeg, både regeringen og Venstre og De Konservative godt kan tage bestik af, når man skal gøre regnebrættet op engang efter forhandlingerne.

Når vi så i dag foreslår vores egen dagsorden og ikke stemmer for nogen anden dagsorden, er det en logisk følge af, at regeringen ikke vil komme os tilstrækkeligt i møde. Det er også for at markere de sigtelinjer, SF går efter i forhold til den debat, vi får i Danmark, og den linje, vi mener der skal tegnes på regeringskonferencen.

Jeg skal så afslutte med på SF's vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til på EU's kommende regeringskonference at arbejde for,

- at Central- og Østeuropa hurtigst muligt får mulighed for at blive medlemmer af EU,
- at miljø, forbrugerbeskyttelse og lønmodtagerrettigheder styrkes afgørende over det indre marked,
- at EU udvikler en økonomisk og økologisk sikkerhedspolitik,
- at EU udvikler sig fleksibelt både indadtil og i forbindelse med optagelse af de central- og østeuropæiske lande, samt
- at sikre de danske undtagelser i Edinburgh-Afgørelsen som en forudsætning for dansk accept af det endelige forhandlingsresultat.

Dette forhandlingsresultat sendes til folkeafstemning.

Herefter går Folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 26).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Hr. Steen Gade indledte med nogle betragtninger over, hvad regeringen har lovet og ikke lovet, og jeg tror, jeg citerer hr. Steen Gade korrekt i en sætning, der lød, at der er nok nogle i regeringen, der vil luske en fjernelse af forbeholdene væk i forbindelse med regeringskonferencen. De »nogle« kunne måske godt i hr. Steen Gades optik være CD, der jo klart har meldt, at vi ønsker forbeholdene hævet.

I den anledning vil jeg godt sige til hr. Steen Gade, at det, vi har været optaget af i forhandlingerne her, er, at den danske befolknings juridiske og politiske stilling er den samme før og efter regeringskonferencen, og at det løfte, der er givet, om, at man kun kan ændre forbeholdene ved en folkeafstemning, gælder før og efter regeringskonferencen, nøjagtig som statsministeren har understreget det.

Dér opfattede vi en modsætning i det, SF sagde under forhandlingerne, fordi SF's ønske om protokoller og traktater, og hvad det ellers måtte være, efter vores opfattelse var et brud med den enighed, der var blandt syv partier, nemlig enigheden om, at selvfølgelig kan forbeholdene